Kapitola 19 – Tajné přípravy

Byl jsem ve čtvrti, které se běžní občané vyhýbají, a málokdy se stane, že by se tu objevil nějaký počestný občan. Většinou se tu něco kupuje. Něco co není běžně sehnatelné nebo to je nelegální. Díky mým známým na univerzitě jsem se dostal do kontaktu s poníky, kteří nepatří mezi ty, jenž se běžně ukazují na ulici, a vystavují svojí práci na obdiv všem kolemjdoucím. Většinou jsou schovaní ve svých doupatech a nakupují a prodávají přes prostředníky. S tím, se kterým se chci setkat se znám osobně, takže prostředníka nepotřebujeme.

Jeho dům vypadal jako tucty jiných v Canterlotu, ale tenhle měl na rohu takovou malou značku. Kdo neví, kde hledat tak si jí nevšimne. Kousek cihly byl odlomen. Znamená to, že je doma a pracuje. Byla právě noc a moc světla z lamp na ulici sem nesvítilo. Nicméně já věděl, kudy mám jít. Na konci ulice jsem odhrnul jednu bednu a vzal si velký starý rezavý klíč. Otevřel jsem s ním malé dveře a vstoupil dovnitř. Sešel jsem po starých kamenných domech dolů do sklepa. Byl osvícený petrolejkou, takže jsem viděl docela dobře.

Můj známý právě pracoval. Dobrousil právě kus ocelového trnu a pak si mě všiml. Pozdravil mě uctivě a řekl mi, že má věc je hotová. Bylo to téměř nelegální, ale naštěstí znám takovou skulinu v zákoně a také vím, co dokáže. Byl to mechanický implantát. Nasadí se na oko. Implantát se zasekne do kůže a magicky se propojí s okem a dá mu několik nových funkcí. Vidění tepla, také mi v budoucnu pomůže střílet přesně i na několik desítek až set metrů, protože s tělem spojí natolik, že si pak poník připadá, že vlastně ani žádný implantát nemá.
„Testoval jsem ho a je bez chyby. Jsem si jist, že budete spokojen.“
„Vaše služby je třeba náležitě ocenit. Mám tedy pro vás další zakázku a samozřejmě vám zaplatím částku, na které jsme se dohodli.“
„Jeho lordstvo je laskavo. Detaily si prosím ihned napíšu.“

Byl jednorožec, takže psal magií. Svitek se mu rozevřel na stole a okamžitě začal psát. Diktoval jsem mu své požadavky, nějaké vylepšení na mé zbraně a další věci, které by se mi mohly hodit. Řekl jsem mu, že se pro věci stavím pár týdnů před odletem, který jsem samozřejmě blíže nespecifikoval. Pak jsem mu dal měšec s penězi a vzal si svůj mechanický triumf. Čtvrť jsem opustil bez jakýchkoliv problémů. Málokdo chodí ven takhle pozdě v noci a prvního poníka jsem potkal až v normální čtvrti. Dnes jsem spal na lodi. Přišel jsem tam, pozdravil se s hlídkou a zalezl do své kajuty. Už před tím jsem si připravil drobnou skrýš a nyní jsem měl konečně možnost jí využít. Usnul jsem chvíli poté, co jsem vlezl do postele.

Probudil jsem se v dopoledních hodinách. Bylo už dávno po snídani, takže jídelna byla prázdná. Harvey Dále tam ale byl pořád. Dohodl jsem se s ním a dal mi k jídlu nějaké zbytky. Bylo třeba sníst staré zásoby a to, co se brzy zkazí. Dostal jsem mléko a trochu starší mrkve, ale nestěžoval si. Dalo se to jíst a to bylo hlavní. Na palubě lodě jsem nechtěl být moc dlouho. Než odejdu, navštívil jsem můstek.
„Zdravím Helm.“
„Dobré dopoledne. Jak se daří?“

Usmál jsem se.
„Stále se něco zařizuje a mám z toho takovouhle hlavu,“ naznačil jsem kopyty.
„Tady je to stejné, zvykáme si na nové poníky a věříme v úspěch expedice.“

„Určitě to vyjde, máme tu nejlepší poníky z celé Equestrie, to si buď jistá," poplácal jsem jí po rameni a mrkl.

Tohle vidět Screw Hammerhead, jsem na zemi ani nevím jak. Těžko říct, jak by pak zareagovala Helm. Třeba by mě chránila. Nebo taky ne.

„Kapitán je na palubě?"

Helm negativně zakývala hlavou.

„Ne. Včera večer byl u Jindyho Jamese. Mám vám vzkázat, ať se za ním dnes večer stavíte."

„Dobře tedy. Děkuji vám."

Opustil jsem palubu a zamířil jsem do domu vědce Crystal Cleara. Divil jsem se, že dům stále ještě stojí, ale asi jsem našeho vědce podcenil. Když jsem vstoupil do jeho pracovny, kde právě míchal nějakou látku, zakašlal jsem.

„Ach, zdravím vás, pane Froldo. Jdete mě zkontrolovat?" zavtipkoval.

„Jestli to tak lze nazvat. Rád bych viděl, na čem právě pracujete."

Zaklapl knihu a pokynul mi, abych ho následoval. Šel jsem s ním do sklepa, kde měl měděný varný válec a v něm černou tekutinu.

„Toto je prosím ropa, pane Froldo. Sehnal jsem jí od jednoho kupce ze Saddle Arabie. Snažím se přijít, jestli by nějak nemohla pohánět naše stroje, ale asi to nepůjde. Stále mi jí nejde slisovat a použít jí."

Zkoumal jsem tekutinu, která docela divně voněla.

„Bude třeba ještě dlouhá cesta, než budeme moci vše použít, jestli vůbec," řekl.

Ujistil jsem se, jestli stále počítá s tím, že poletí s námi na expedici, řekl mi:

„Ta expedice je tou největší příležitostí jakou jsem dosud ve svém vědeckém životě dostal. Já nejenže s ní počítám, ale doslova se každý den modlím, abych na ní objevil něco, co by mohlo každému poníkovi jednou posloužit. V džunglích se skrývá mnoho rostlin, které mají různé účinky a je mou vědeckou povinností jich objevit a využít co nejvíc."

„Já vám věřím."

Ještě jsme se bavili o nějakých dalších věcech, popsal mi některé experimenty, kterým jsem ani se svým vzděláním nerozuměl a pak jsem se s ním rozloučil. Na oběd jsem zašel do paláce. S nikým kromě kuchařky jsem se nepotkal. Obě Princezny musely být někde ve městě. Zalezl jsem do svého pokoje a odpočíval jsem. Chvíli jsem si četl, pak jsem si začal vybírat některé osobní věci, které přesunu do své kajuty na lodi a vzpomínal nad tím, kdy jsem co dostal, koupil nebo vyhrál. Po několika hodinách třídění jsem došel k názoru, že vše dodělám později, protože se to skoro vůbec nehnulo kupředu. Měl jsem nějaké věci, které jsem si chtěl na sto procent vzít s sebou, ale pak tu bylo mnoho věcí, u kterých jsem si vůbec nebyl jistý. Jakmile se venku začalo stmívat, převlékl jsem se do čistého a vyrazil k Jindy Jamesovi. Princezny byly stále pryč, takže jsem měl volnou cestu.

Čtvrť byla stejně rušná jako minule. Chvíli mi trvalo, než jsem ten vyhlášený podnik našel, ale do mé paměti se vměstnal tak dokonale, že na něj jen tak nezapomenu. Vstoupil jsem do pachu zábavy a společnosti a zašel k baru. Když si mě Jindy James všiml, vlídně se usmál.

„Je mi ctí, že vás tu opět vidím, mylorde," přehrával.

„Také vás rád vidím."

Natočil mi mošt. Hodil jsem mu na pult měšec s penězi.

„Založ mi tady účet.“

Spočítal peníze a pak si vše poznamenal do knížky pod pultem.

„Strong Hoof je v salónku támhle.“

Ukázal mi trochu odlehlejší místo oddělené závěsy a zdí. Kývl jsem mu na znamení díků a vyrazil přímo za ním. Otevřel jsem závěs. Strong Hoof seděl rozvalený na jednom gauči, hlavu mu ovívala Scarlet Jessi vějířem a tělo od pasu nahoru mu Scarlet Joan myla navlhčeným hadříkem. Zatáhl jsem za sebou závěs, mlčel a pozoroval je. Pak si mě Scarlet Jessi všimla. Zajíkla se, dala si kopyto před pusu, zaklepala na svou sestru a ukázala na mě. Její sestra reagovala podobně.

Jessi opatrně upozornila kapitána, že jsem přišel. Hřebec se na mě podíval a pak jí řekl něco ve smyslu, že je to v pořádku. Do salónku zněl ruch z venku, ale bylo tu docela ticho. Nalil jsem si z karafy víno a rozvalil se. Nevím, jestli je dobré kombinovat mošt s vínem, ale aspoň to vyzkouším.

Upil jsem od obojího a smíchal jsem to do jedné skleničky.

„Pijete houbu mylorde?“ zeptala se mě Joan.

„Co prosím?“

Obě sestry se docela uklidnily. Joan se zasmála.

„To je, když smícháte mošt a víno. Říká se tomu houba.“

Když jsem si to uvědomil, také zasmál jsem se.

„Ano, piji. Je to sice poprvé, ale piji.“

Sestry se na sebe podívaly. Pořád jsem pro ně byl jistá autorita, ale tak jak se to stalo i poprvé, byl jsem pro ně hlavně nezkušený mladíček a brali mě spíše jako mladšího brášku. Věnovaly se opět kapitánovi. Ten je ale zastavil, sedl si tak, aby na mě viděl a požádal Joan, ať se věnuje mě, že už se o sebe s Jessi postarají. Lehla si ke mně a opřela se o mě.

„Mohu se zase schovat ve vašem kabátě? Máte ho tak hebký,“ poprosila mě.

Odepnul jsem si ho a nabídl jí, ať se přisune blíž.

„Copak se tu dělo? Vypadáš docela zničeně.“

Strong Hoof se opřel zády o pohovku a nechal si na hlavě ten mokrý hadr.

„Doslova jsem se sťal do němoty. Vstal jsem před hodinou.“

„Odpusť mi tu otázku, ale co se děje s opilým poníkem?“

Chvíli mu trvalo, než si seskládal vše dohromady.

„To je jednoduchý. Prostě má otevřenou hubu a slintá. Leží opilý, nemůže se ani hnout a z tlamy mu tečou sliny. Jak jsi mohl vidět, já jsem si to dneska prožil.“

To jsem teda viděl.

„Tak, co máš teď v plánu?“

„Jsem čistý a osvěžený, trochu si oddechnu a pokračuju. Zítra to všechno dospím a vrátím se ke svým povinnostem.“

Napil jsem se své houby. Chutnalo to zvláštně a byla cítit poloviční chuť od obojího. Těšilo mě, že je tam alkohol. Téměř nepiji, ale aspoň na chvíli vypnu. Chvíli jsme si povídali a probírali všemožná témata. Čím víc vína jsem měl v sobě, tím víc jsem se cítil šťastnější. Joan byla zvyklá na opilé mazlivé poníky, takže mít tu konečně někoho čistého z trochu vyšší společnosti se jí líbilo. Teda alespoň v to doufám. Strong Hoof si pak všiml, že jsem rozhovor přebral spíše do monologu a ukazoval Jessi, že mě dobře vycvičil. Joan si toho také všimla. Pak

jsem si řekl, že je ta správná příležitost a nabídl Joan kopyto. Přijala ho. Odvedl jsem jí k baru a vzal si od Jindyho Jamese klíč. Za pár minut jsme byli v pokoji. Joan nejprve snědla jedno magické jablko, které jak mi řekla, jí mělo zabránit otěhotnět. Položila si mě na postel a začala mě svlékat. Byl už jsem tak opilý, že mi vše bylo jedno. Ležel jsem a nevěděl co dělat. Pak jsem raději zavřel oči.
„Lillian…“ ozvalo se mi z úst. Už se mi jen míhaly obrazy o tom, jak na mě Joan dovádí a jak skoro všechno musí dělat sama. Teprve pak se mi zatmělo úplně a já patrně usnul.